

[Federspiel.]

ærede justitsminister fremhævede, at man i visse tilfælde, måtte kunne anlægge synspunktet bristende forudsætninger på adoptionsforholdet, forholdet mellem adoptivforældrene og adoptivbarnet. Jeg vil gerne på egne og enkelte partifællers vegne motivere, hvorfor vi ser os i stand til at stemme for det af justitsministeren stillede ændringsforslag: Netop i den bemærkning, at man i visse tilfælde må anse forudsætningerne for adoptionsforholdet for bristet, ligger der efter min opfattelse et meget væsentligt tilbageskridt fra de familieretlige principper, der efter lange og møjsommelige anstrengelser blev lagt til grund af familieretskommissionen, der arbejdede i den første fjerdedel af dette århundrede og skabte hele vor familieretslovgivning, som siden ved de ændringer, der fra tid til anden er foretaget, kun er blevet forringet. Jeg skal således henvisse til loven om de udenfor ægteskab fødte børns stilling, der absolut betegner en forringelse af den familieretlige stilling.

Det skal jeg nu ikke komme ind på her, men min betragtning er netop den, at man her i virkeligheden gør barnet til en slags kontraktlig vare. Den højtærede minister fremsatte den bemærkning — og jeg er ikke i nogen som helst tvivl om, at det er det, der har ligget til grund for betragtningen —, at barnets tarv må være eneafgørende, men det forekommer mig, at man her har ramt ganske ved siden af ved dette lovforslag, idet man i og for sig ikke løser barnets problemer ved en ophævelse af adoptionsforholdet. Hvorledes barnet skulle blive hjulpet ved at blive jaget fra det nye sæt forældre tilbage til de naturlige forældre, der forlængst har bortkastet forbindelsen med det, er det mig ganske umuligt at se. Derfor må jeg med den største beklagelse sige, at jeg ikke ser mig i stand til at stemme for dette lovforslag. Det forekommer mig, at man her vil bringe det adopterede barn ind i den samme kategori som husdyr efter lovgivningen om husdyrvoldgift. Man vil i virkeligheden bringe barnet ind i en række processer på grund af svagheder, skavanker, som barnet jo i hvert fald ikke selv har nogen som helst skyld i. Det er fuldstændig rigtigt, og det kan jeg være enig i, at i tilfælde, hvor der foreligger åndssvaghed og der er anledning til at bringe barnet under forsorg, gør andre betragtninger sig gældende, men hvor det drejer sig om sygelighed hos barnet — og det er navnlig de tilfælde, udtalelsen fra justitsministeriet, bilag 1, drejer sig om —, er det eneste tilfælde, der har interesse, det,

hvor barnet er psykopat og man derfor ønsker adoptionsforholdet ophævet, men end ikke i dette tilfælde ville det være muligt, fordi fristen var oversiddet. Med andre ord, heller ikke i sådanne tilfælde vil loven hjælpe. Barnet vil jo under alle omstændigheder ikke blive hjulpet ved disse lovregler.

Der må i disse familieretlige forhold være en vis endelighed. Når et barn er adopteret, kan man ikke anvende de samme betragtninger, som ved skilsmisse, fordi barnet ikke bliver fri ved adoptionsforholdets ophævelse, således som ægtefællerne bliver det ved skilsmisse, og ægtefællerne er voksne mennesker, der kan stå alene, men barnet bliver blot jaget fra det ene ulykkelige forhold til det andet.

Endelig vil jeg sige, at jeg ikke kan dele den højtærede justitsministers opfattelse, at der er skabt en logisk klar afgrænsning af tilfældene. Jeg må læse retslægerådets sidste skrivelse af 28. februar 1951 således, at retslægerådet på det bestemteste fraråder denne lovgivning — man giver det en høflig form —, og i hvert fald fastslås det fra retslægerådets side, at noget klart medicinsk kriterium for de tilfælde, hvor et adoptionsforhold skulle ophæves på grund af disse bristende forudsætninger, i virkeligheden ikke kan gives.

Sluttelig vil jeg gøre en enkelt bemærkning. Jeg ser under de tidligere behandlinger af dette lovforslag, at man ofte har nævnt hensynet til den nordiske retsenhed. Den nordiske enhedslinie blev skabt af familieretskommissionen efter meget modne og omhyggelige forarbejder, men man kan også overdrive dette hensyn, og det forekommer mig at være en farlig betragtning, at vi, fordi man i de andre nordiske lande har vedtaget dårlige love, skal gøre lige så herhjemme.

Lisbet Hindsgaul: Også jeg er sikker på, at den højtærede justitsminister har haft barnets tarv for øje ved udarbejdelsen af dette lovforslag. Men alligevel synes jeg også, at den højtærede justitsminister tager stærkt hensyn til forældrenes vilkår i den givne sag. Det må dog ikke være således, at adoptivforældre stilles bedre end naturlige forældre med hensyn til at skubbe svaret fra sig i den givne situation. Når to mennesker har besluttet sig til at adoptere et barn, som derefter er deres eget, er det en livsbestemt beslutning, hvor de må tage de samme vilkår som de forældre, de i deres gerning har søgt at efterligne.

Jeg synes også, jeg vil sige til den højtærede justitsminister, at denne lov jo har vakt bevægelse ikke alene her i rigsdagen, men langt ud over landet. Jeg har i denne